

Anne Franková

a

nečekaný sen

„Milý deníčku, opět se vracím ke psaní. Už pár dní se vracím k deníku jako spisovatel ke knížce. Když je teď válka, moc věcí dělat nemůžu... Děsí mě výstřely, vojáci a vše, co je s válkou společné. No nic... půjdu se zeptat Margot, jestli si se mnou nezahraje Člověče, nezlob se! Za chvíli se vrátím. Anne Frank“

Anna s povzdechem zavře deník. Pomalu vstane od stolu a prosouká se do pokoje její sestry. Margot měla oči přilepené ke knížce. „Margot?“ špitne Anna. Margot zvedne oči od knížky a podívá se na Annu. „Ano? Zahraješ si se mnou Člověče, nezlob se? Solitaire? Kostky? Nebo něco?“ Anna pomalu přijde k Margot. Margot pokývá hlavou a strčí záložku do rozečtené knížky. „Ano, tak třeba kostky.“ Anna vstane a vytáhne ze šuplíku šest kostek a jeden kožený kelímek.

Z dívčího pokoje se ozve chrastění kostek. Anna si opatrně přiloží kelímek s kostkami na dlaň a poté s kelímkem zatřese. Pak kelímek od dlaně oddělá a kostky z kelímku vysype na zem. Anna i Margot se na kostky podívají a Anna pak všechny čísla nadiktuje. „Jedna, pět, šest, dva, čtyři a jedna.“ A pak napíše součet všech šesti čísel: 19. Margot si vezme kožený kelímek, vloží do něj kostky, ale v tom... „Bum! Prásk!“ Z venku se ozvou výstřely. Anna si obejmě kolena rukama. Ucíť, jak se jí zmocní strach a na zádech se jí objeví husí kůže. „Tak... kostek už dnes bylo dost,“ špitne potichu Margot.

Večer šla Anna spát ještě se sevřeným žaludkem. Ale spánek byl sinější jak strach. A tak se jí únavou zavřou oči.

„Dobré ráno!“ budí ráno Annu maminka. „Dobré,“ řekne rozespale Anna. Maminka vyjde z pokoje. Ale z postele Annu teprve vyláká chrastění a rámus v kuchyňce. Anna vejde do dveří. Rozhlíží se kolem, všude jsou kufry, krabice a boxy. A pak i neznámý nepořádek. „Co se děje?“ nechápe Anna. „Válka skončila! Byla obnovena svoboda a mír!“ jása nadšeně táta. Anna to nechápe. Jak během jedné noci mohla skončit válka? S touhle myšlenkou vyšla Anna po dlouhé době ven. Vše jí připadalo veselejší. Ostatní dívky v trávě pletly věnečky z kvítků jara, anebo si četly knížky. Chlapci si vyřezávali ze dřeva praky, lodičky anebo panenky a postavičky pro sestřičky. Vše, jak si Anna představovala. Jak se Anna nadýchala čerstvého vzduchu a pokochala se radostí a smíchem, vrátila se zpět do skryté místnosti. Do nosu jí praštila sladká vůně. Povidlový koláč! Maminka ho zrovna vytahovala z trouby. Jak ho položila na talíř na lince, Anna už už chtěla ochutnat. „Počkej, až zchladne Aničko,“ usměje se unaveně máma. Anna pokrčí rameny a odcupitá zpátky ven. Pomalu se prochází po kopcích, dotýká se kmenů stromů a lehá si do trávy. Anna Franková vyšplhá na strom a z výšky se podívá na svět před sebou. Připadalo jí, jako by svět měla na dlani. „Musím si to napsat do deníku,“ zašeptá si Anna a pomalu sleze ze stromu. „A rovnou ochutnám ten povidlový koláč,“ zasměje se.

Jak dojde domů, podá si deník a sedne si ke stolu. „Milý deníčku, skončila válka! Ptáčci zpívají, louky kvetou a já už se nemůžu dočkat míru mezi lidmi! Vše mi přijde veselejší a barevnější. Konečně chápu smysl života! Anne Frank“

Maminka před Annu položí koláč. „Tak prosím! Ať chutná!“ zasměje se maminka. Anna se s chutí zakousne do povidlového koláče. Ale pak, ucítí známý pocit. Hlad. „Co se děje? Teď by hlad měl skončit...“ řekne si v duchu Anna. Vše se náhle zamlží. „Co se to děje?!“ vykřikne Anna. A pak...

Otevře oči. Byl to jen sen. „Teď vstanu z postele už podruhé,“ pomyslí si Anna a vstane. Pomalu vejde do kuchyňky. „Nskončila válka?“ zeptá se Anna maminky, co unaveně sedí u stolu a luští křížovky. „Ne, zlato,“ usměje se ustaraně máma. Anna si podá deník a propisku, aby napsala něco o jejím snu. Ale jak deník otevře, udiveně stojí. Text, co psala ve snu, tam je! „Milý deníčku, skončila válka! Ptáčci zpívají, louky kvetou a já už se nemůžu dočkat míru mezi lidmi! Vše mi přijde veselejší a barevnější. Konečně chápu smysl života! Anne Frank“ přečte celý text.

Válka není nic dobrého, milí čtenáři. Je to zlo a zbytečné spory.